

ΕΜΩ, Η ΜΙΚΡΑ ΚΙΟΥΡΤΙΣΣΑ.

‘Η μικρά Ἐμώ ήτο ωραία. Καίτοι δὲ οἱ γονεῖς καὶ
ζλα τὰ λοιπὰ μέλη τῆς ἀγρίας οἰκογενείας, εἰς ἣν ἀνήκει,
τὸ ἐγνώριζον, αὐτὴ οὔτε καν τὸ ἐμάντευε, διότι κάνεις δὲν
εἶχε τῇ τὸ εἰπεῖ μέχρις ἐκείνης τῆς ἐποχῆς. Τοῦτο ὅμως
ἥρχισεν ἡδη νὰ σκέπτηται νὰ τὸ κάμη ο σεῖχης τῆς φυλῆς
ἐπειδὴ πρώτος αὐτὸς παρετήρησε μετ’ εὐαρεστούσας τὸ ἄγρου
ρύδον, τὸ δποῖον ἔξηνθει μεταξὺ τῶν ὄπαδῶν του. Ἀν
ηθελέ τις ν’ ἀποκτήσῃ τι ἀπὸ τὸν αὐστηρὸν σεῖχην, — δι
ὅποιος παντοῦ ήτο γνωστὸς διὰ τὴν σκληρότητα καὶ ἀπαν
θρωπίαν του, — ἀπετείνετο πρῶτον πρὸς τοὺς γονεῖς τῆς
Ἐμούς, οἱ δποῖοι ἀμέσως ἔστελλον τὴν μικρὰν μὲ δώρα
τινα πρὸς τὸν σεῖχην, καὶ οὕτος ἀμέσως ἔξεπλήρωσε τὴν αἰτη
σιν. Ἀλλὰ δὲν παρῆλθε πολὺς καιρὸς καὶ ἥρχισαν νὰ δε
σχυρίζωνται εἰς τὸν τόπον, ὅτι ο σεῖχης καὶ διταν ἀκόμη ή
Ἐμώ μὲ κενάς χεῖρας ἐπήγαινε πρὸς αὐτόν, καμμίαν παρά
κλησιν τῶν μαύρων της ματιῶν δὲν ἥδυνατο ν’ ἀποκρούστη

Σήμερον ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ μέγα πολεμικὸν συμβούλιον παρὰ τοῖς γονεῦσι τῆς μικρᾶς κόρης. Μέγας κινδυνος ἦπελ-λει ὅπτω ὥραιος κούρδους νεανίας καὶ μεταξὺ αὐτῶν τὸν γενναῖον Μεκκόν, ὁ ὄποιος ἀπὸ καμμίαν ληστρικὴν ἐκδρο-μὴν δὲν ἐπέστρεψε χωρὶς νὰ φέρῃ καὶ δῶρόν τι πρὸς τὴν μικρὰν Ἐμώ, ὀλίγα τινὰ μεγάλα φευδομάργαρα, ἢ ποικιλό-χρουν τι μανδήλιον, ἢ καὶ ζεῦγος κιτρίνων εὐμαρίδων, τὰς ὄποιας ἡ μικρὰ κόρη μόνον τὰς ἔορτάς, καὶ τότε διὰ νὰ μὴ τὰς χαλάσῃ ἀντὶ τὰς φορῇ εἰς τοὺς πόδας, τὰς ἐκράτει πόντοτε εἰς τὰς χεῖρας. Οἱ νέοι οὖτοι εἶχον ἐπισύρει ἐπὶ τὴν κεφαλήν των τὴν ὄργην τοῦ σεῖχου, διότι ληστεύσαντες με-γάλην τινὰ ἐμπορικὴν συνοδίαν εἶχον κρατήσει δι᾽ ἑαυτοὺς τὸ μεγαλείτερον καὶ ἐλκυστικώτερον τῆς λείας μέρος. Ἀλλ᾽ ὁ προδότης δὲν κοιμᾶται. Εἴς ἐξ αὐτῶν, θεωρῶν τὸν ἑαυ-τόν του ἀδικηθέντα ὑπὸ τῶν ἀλλων, παρεπονήμη ὀλίγον, φαίνεται, μεγαλοφρόνως καὶ τοῦ ἀσκόπου τούτου θιρύβου συνέπεια ἦτο νὰ ἴηνε ἔδη ἀπαντες κεκλεισμένοι ἐν τινὶ στενῇ καὶ πνιγηρῷ ἀποθήκῃ, ἐπειδὴ παρὰ τοῖς Κούρδοις δὲν εἰ-ήχθη ἀκόμη ἢ χρῆσις ἐν γένει τῶν φυλακῶν. ὘μφοβοι οἱ θήλεις συγγενεῖς τῶν περιορισθέντων, μητέρες, ἀδελφαί, σύ-ζυγοι καὶ μνησταί, ἔδραμον γοερῶς θρηνοῦσαι πρὸς τὸν καινοφανῆ Ταμερλάνον καὶ ἡσπάζοντο, χάριν ζητοῦσαι, τοὺς ὄμους καὶ τὸ κάτω μέρος τῶν ποδῶν του. Ἀλλὰ μάτην ὁ φιλάρπαξ σεῖχης, θεωρῶν τὰς ιερώτατά του αἰσθήματα προεβεβλημένα, ἦτο ἔνος πρὸς πᾶσαν εὐσπλαγχνίαν. Μόνη ἡ Ἐμώ εἶχε πλέον ἀπομείνειν ὡς τελευταία ἀγκυρα ἐλπίδος· ἐν τούτοις καὶ αὐτὴ ἢ μήτηρ της τὴν φορὰν ταύτην ὀλ-γηνην ἐμπιστοσύνην εἶχεν εἰς τὴν ἐπιρροήν της, διότι ὁ σεῖ-χης εἶχεν ὄρκισθε τὸν φοβερώτατόν του ὄρκον, ὅτι ἥθελεν ἐκδικήσει τὴν ἀπάτην δι᾽ αἵματος, δὲν εἶχε δὲ κατορθώσει νὰ τὸν καταπραύῃ οὔτε καν τὴν αὐτὴν ἢ πρὸ τῶν ποδῶν του κατάθεσις ὅλων τῶν ὑπεξαιρεθέντων λαφύρων. Ἐπὶ ὅπτω ὀλοκλήρους ἡμέρας οἱ φυλακισμένοι νεανίαι ἥσαν ἥναγκα-σμένοι ὅρθιοι νὰ κοιμῶνται, ὁ δὲ σεῖχης ἐξηκολούθει νὰ ἴηνε ἀκαμπτος, ἔως οὖ ἐπὶ τέλους αἱ παρακλήσεις τῶν ἀπα-ραμυθήτων γυναικῶν κατώρθωσαν νὰ ἀρωσιν ὅλους τοὺς δισταγμοὺς τῆς μητρὸς τῆς ὥραιας κορασίδος. Οὕτω λοι-πὸν σήμερον ἡ Ἐμώ ἐστολίσθη μετ᾽ ἴδιαζουσης φροντίδος διὰ τὴν ἐκτακτον ταύτην πρεσβείαν της· μία νεόνυμφος τῇ φερε τὰ ὥραια τοῦ γάμου της πέδιλα, πεποικιλμένα διὰ

γηγάσιων μαργαριτών καὶ κεκοσμημένα διὰ μεταξωτῶν κρόσσων, μία ἄλλη τῇ ἐνέδυσε τὸ καλλίτερόν της φόρεμα, τὸ δύποιον γύρω γύρω εἶχε κεντήσει ἢ περιφημοτέρα κεντήτρια τῆς φυλῆς. Εἰς τὰ ὡτα τῇ ἔκρεμασαν μεγάλους, χρυσοῦς δακτυλίους δύοις πρὸς ἑκατέστοις, τοὺς δύοις τὸν παλαιὸν καιρὸν ἔλαβεν ἢ Περέκηνα παρὰ τοῦ Ἐλιέζερ, καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐτέθη καλύμμα καυνουργές, χρυσοποίηλιτον καὶ ἔχον διάφορα ὥραια χρώματα· ὡς περιδέραιον ἔφερε τὰ ἴδια της τεμάχια κοραλλίων καὶ τὰ μεγάλα καὶ ἀπαστράπτοντα φευδομάργαρα, τὰ δύοια δὲ Μένκος τῇ εἶχε χαρίσει. Εἰς τὰς χεῖρας τῇ ἐδόμη ὡς δῶρον πρὸς τὸν σείχην ζεῦγος τρυγόνων ἐξ ἑκείνου τοῦ γένους, ὅπερ ἐν Ἀραβίᾳ καλεῖται Κερίμ, ἐπειδὴ, λέγεται, ἡ φωνή των δύοιάζει πολὺ πρὸς τὸ „Γιὰ Κερίμ“ (ἄλλοθε). Μεγάλη ἀμαρτία θεωρεῖται νὰ κρατήσῃ τις περιωρισμένα τὰ ὥραια ταῦτα καὶ μελαγχολικὰ πτηνά, τὰ δύοια εἰς τὸ ἀνώτερον μέρος τοῦ λαιμοῦ ἔχουσι μέλανα καὶ πολὺ ὥραια πεχαραγμένον δακτύλιον. Τέλος μετὰ πολλὰς προετοιμασίας ἢ Ἐμώ ἦτο ἔτοιμος πρὸς ἀποστολήν. Ἄλλα δὲν θὰ λησμονήσῃ ἄρα γε τὰς προφορικῶς δοθείσας εἰς αὐτὴν δύνητας καὶ διδαχάς; Δέν θὰ φοβηθῇ ἄρα γε νὰ φιλίσῃ τὰς χεῖρας τοῦ σείχου, νὰ περιγράψῃ τὸ ἀλγός καὶ τὸν θλίψιν τῶν συγγενῶν καὶ καθὼς πρέπει νὰ ἐκένθησῃ τὴν ἀποφασιν τῶν νέων, ὅπως μὴ περιπέσωσιν ἐκ δευτέρου εἰς τὸ αὐτὸν ἀμάρτημα;

‘Ο οἵλιος ἐκπέμπει σήμερον καυστικωτέρας ἢ ἄλλοτε τὰς ἀκτῖνάς του· ὁ σεῖχης διέταξε νὰ στρώσωσι τὸν τάπητά του πλησίον τοῦ ποταμοῦ καὶ ἐδῶ ἀναπαύεται στηριζόμενος ἐφ' ἑνὸς χρυσοκεντήτου προκεφαλαίου. Μία τῶν γυναικῶν του ἴσταται παρὰ τὴν κεφαλήν του καὶ κινεῖ τὸ πλατὺ ριπίδιον ἀκαταπαύστως ὑπεράνω τοῦ ὑπὸ τῆς πολλῆς θερμότητος βασανίζομένου παντοδυνάμου ἀρχηγοῦ. Διὰ νὰ καταστῇ δὲ τὸ ὑπὸ τοῦ ριπίδου σχηματιζόμενον ρεῦμα ἔστι ψυχρότερον, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν βυθίζει αὐτὸν εἰς τὰ κύματα τοῦ παραρρέοντος ποταμοῦ· μία ἄλλη, δούλη, ἴσταται εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον καὶ ἀνεμίζει τοὺς πόδας τοῦ αὐτηροῦ ἀνδρός. Κατ' ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν βλέπει οὗτος μακρόθεν προσερχομένην τὴν Ἐμώ καὶ ἀνεγερθεὶς ὀλίγον τὴν ἔρωτᾶς: „Α, Ἐμώ, δὲν σου εἶνε καὶ σένα μεγάλη ζέστη; Ἄλλας αὐτὴν τὸν ἀτενίζει μετὰ σοβαρότητος . . . τί νὰ τῷ εἴπῃ πρῶτον; Μάτην προσπαθεῖ νὰ ἐνθυμῇ τὴν σειρὰν τῶν διδαχμέντων λόγων, δλους ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, δλους τοὺς ἔλησμόνησε. Καὶ αὐτὴν ἡ ἰδία θερμανθεῖσα παραπολὺ ἔνεκα τοῦ πολλοῦ δρόμου μόλις δύναται νὰ συλλαβθῇ καὶ νὰ ἐκφράσῃ αὐτὴν μόνον τὴν ἴδεαν: „Αχ, τί ζέστη θὰ ὑποφέρῃ τώρα καὶ αὐτὸς ὁ καιμένος Μέκκος! Τί καλά ἀν' μποροῦσα νὰ τοῦ πάγω ὀλίγα σταμνιὰ ἀπ' ἔκτηνον ἔχει τὸ διαστολό καὶ κρίνε ναρά!

— Λοιπὸν, δὲν ἀποκρίνεσαι οὕτε εἰς τοὺς λόγους μου;
Εὔη: Τί ἔχεις;

— "Αχ! ἀπήντησεν ἡ μικρὰ μὲ φωνῆν πνιγομένην ὑπὸ τῶν δακρύων, πῶς θὰ βασανίζῃ ἅρα γε τὸν καῦμένον Μέκκην μέσσα 'επὶ λόγῳ αποθηκοῦ νήσυνάλην αὐτὴν ζέστην!

¹ Οργίλως στρέφεται ὁ σεῖγης πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, δει-
κνύων αὐτῇ τὰ νῶτά του, ἀφωνος παραδίδει ἢ περικαλλής
κόρη τὰ προσενεχθέντα δῶρα εἰς τὴν ὅλην ἀπωτέρω ἴστα-
μένην ὑπηρέτριαν καὶ κλαίσουσα ἀπέργεται ἐκεῖθεν. Πλήρης

κατηγορίες καὶ θλίψεως κλίνει ἡ ὥραια τῆς κέφαλὴ ἥδη, γάτις ἀλλοτε μετὰ τόης μπερηφανείας προεξέβλεπε τὸν περὶ αὐτὴν κόσμον· πόσον κακῶς ἔξεπλήρωσε τὴν σπουδαίαν τῆς ἀποστολήν! Τί δέ φείλει τώρα νὰ εἴπῃ πρὸς τὰς καραδοκούσας γυναικας; Δὲν εἶχεν δύναμις ἀνάγκην λέξεων, διότι τὸ καταβεβλημένον τῆς πρόσωπον ἐφανέρωνεν ἀρκετά, ὅταν ἔφθασε πρὸ τῆς πύλης τῆς χαμηλῆς οἰκίας τῶν γονέων τῆς. Ὁλολύζουσαι καὶ καταρώμεναι τὸν συληρόκαρδον σείχην ἐγκατέλιπον αἱ ξέναι γυναικες τῆν ἀπαραμύθητον Ἐμώ καὶ τοὺς γονεῖς τῆς.

Ἡ μικρὰ ἄκρη καρμίλαν δρεξίν δὲν εἶχε πλέον σήμερον νὰ πλέξῃ περισσότερον τὸ περιπόδιόν της, δὲν τῇ ἥρεσκε δὲ ἐπίσης νὰ ἔξελθῃ εἰς νομήν τῶν πατρικῶν απηγών. Δὲν ἦδύνατο νὰ λησμονήσῃ τὸν Μέκκον καθειργμένον ἐντὸς τῆς στενῆς φυλακῆς καὶ βεβυθισμένη εἰς λυπηρὰς σκέψεις περιπλανᾶτο τῇδε κάκεισε ἐντὸς τῆς πατρικῆς καλύβης. „Πόσον ἀνόητη ἥμουν! Τώρα πλέον δὲ θά σκάσῃ ἐκεῖ ἀπὸ τὴν πολλὴν ζέστη. Ποιὸς δά μου φέρνη υπέρτερα μαργαριτάρια καὶ μανδήλια; Καὶ ἔγω ἥθελα ἵσια ἵσια νὰ τὸν παρακαλέσω τὴν ἐρχομένη φορὰ νά μου φέρῃ ἴδιαις παντόφλες ἐὰν ἐκείναις ποῦ φοροῦσα σήμερα.

Αἴφνης ἀκούει τὴν στιγμὴν ἐκείνην καλούμενον τὸ δνομά της. Ἐμώ! Ἐμώ! Εἶνε δυνατόν; Ἡ φωνὴ τοῦ Μέκκου.

Νὰ καὶ αυτὸς δὲν εἴρχεται μετ’ ὀλίγον τρέχων καὶ χαρετᾶς αὐτὴν περιχαρῶς καὶ εὐφροσύνως. „Ἐμώ, εὐλογημένη Ἐμώ! Ἐλα γρήγορα, γιὰ τὶ σὲ περιμένουν! Ο σείχης μόλις πρὸ ὀλίγον μᾶς ἀφίσεν ἐλευθέρους καὶ ὅταν ἐτρέξαμε νὰ τοῦ φιλήσουμε τὰ χέρια καὶ τὰ ποδάρια, μᾶς εἴπε νὰ ἔλθωμε ‘ς ἐσένα. Ἐάν δὲν ἐλυπεῖτο, καθὼς εἴπε, ἐσένα περισσότερο καὶ ἀν δὲν ἔκαμνε σήμερα τόσον μεγάλη ζέστη, θὰ μᾶς ἀφίνειν ὅλους νὰ φοήσουμε καὶ νὰ σαπήσουμε μέσα ‘ς τὴν στενὴ καὶ βραμικὴ ἀποθήκη.“ Πόσον γρήγορα ἐτρέξεν ἥδη ἡ Ἐμώ μὲ τὸν Μέκκον πρὸς τοὺς γονεῖς τῆς, πόσον ἐγκαρδίως τὴν ἡσπάσμησαν καὶ τὴν ηγχαρίστησαν οἱ εὔθυμοι ἥδη καὶ περιχαρεῖς συγγενεῖς τῶν φυλακισμένων!

— Ἀχ, Μέκκο, εἴπεν ἡ Ἐμώ πρὸς τὸν νεαρὸν πολεμιστήν, ὅτε τῷ ἑσπέρας μετὰ τὴν ἑορτὴν τῆς ἀπελευθερώσεως του ἐπέστρεφον οἰκαδε, μὴ ξεχάσῃς, ὅταν γυρίσῃς ἀπὸ καρμιά γκασσοῦ (ληστρικὴ ἐκδρομὴ) νὰ μου φέρῃς παντόφλες ‘ς ἂν ἐκείναις ποῦ φοροῦσα σήμερα.

Ο Μέκκος δὲν τὸ ἐλησμόνησε καὶ αἱ εὐμαρίδες τῆς μικρᾶς πόρης ἐχρησιμεύσαν πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπόν, πρὸς δὲν καὶ οἱ σήμερον ὑπὸ τῆς νεονύμφου δομεῖσαι αὐτῇ, δηλαδὴ εἰς εὐτυχῆ καὶ ευδαίμονα μετὰ τοῦ γενναίου Μέκκου γάμου.

Δρ. X.

ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ ΠΑΡΑ ΤΩ ΤΙΣΙΑΝΩ.

ο λαμπρὸν τῆς ἡμέρας βλέφαρον κλίνει ἥδη πρὸς τὴν δύσιν αὐτοῦ, μακρόθεν δὲ ἐπιφαίνεται βραδέως προερχομένη ἑσπέρα. Πανταχοῦ ἐπικρατεῖ βαθεῖα συγή καὶ ἀμορύβως διασχίζουσι τὰ περὶ τὴν Βενετίαν ρέειντα τῆς Ἀδριατικῆς αἱ λέμβοι ὡς εἰς φασματώδη πλοιάρια, φέροντα μυστηριώδεις ἐπιβάτας. Καὶ ἡ φύσις καὶ δὲν ἀνθρωπος φαίνονται τὴν ὥραν ταύτην ὅτι ἀναπαύονται ἀπὸ τῶν κόπων τῆς μόλις πάρελθούσης ἡμέρας. Καὶ περιαυγάζει μὲν ἀκόμη δὲ δύων ἥλιος τοὺς πέντε δόλους τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἅγιου Μαρκοῦ, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς μετ’ ὀλίγον δά μέναφανισθῇ ἐντελῶς, ἡ νῦν δά ἐξαπλώσῃ τὸν σκοτεινὸν αὐτῆς πέπλον καὶ τὴν ὥραιαν Βενετίαν δά χαιρετήσωσι διὰ τῶν φαιδρῶν των ἀστράτων οἱ λευθροῦχοι — οὐχὶ βέβαιως ἀκόμη διὰ τῶν στροφῶν τοῦ Τάσσου, διότι ἡ μεγαλοφυΐα αὕτη δὲν ἀνέλαμψεν εἰςτεί εἰς τὸν ἀστερόεντα τῆς Ἰταλίας οὐρανόν. Τὸ ἔτος, περὶ οὗ γράφομεν, εἶνε τὸ 1532, φαιδρὸν καὶ πλήρες διασκεδάσεων διὰ τὴν Βενετίαν, ὅπως καὶ πᾶν ἀλλο τότε τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ μέλλοντος τῆς ἐνδόξου δημοκρατίας, ὡς ἀξιοσημείωτον δὲ αὐτοῦ ἡμέραν ἐκλέγομεν τὴν 1^η τοῦ μηνὸς Αὐγούστου. Τότε ἑορτάζουσιν οἱ Ἰταλοὶ τὸ ferrare Agosto, δὲν λαδὸς ἐπωφελεῖται τῆς ἀφορμῆς ταύτης, ὅπως θύση καὶ παραδομὴ εἰς θορυβώδεις ἀπολαύσεις, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ πέθεν προέκυψεν ἀκριβῶς ἡ ἑορτή. Ἐν-

Τρώμη το ferrare Agosto καὶ ἡ ἑορτὴ τῶν αλύσεων του Πέτρου ἔχουσι τὴν αὐτὴν σημασίαν, ἐν τούτοις κατὰ τὴν πάροδον τοσούτων αἰώνων φαίνεται ὅτι ἀρχαῖον τὶ ἔθιμον διετηρήθη μέχρι τῶν χρόνων τούτων ὑπὸ νέον μόνον ἔνδυμα καὶ ἡμεῖς ἐνθυμούμεθα, ὅτι ferrare Agosto οὐδὲν ἄλλο σημαίνει παρὰ „ἕορται τοῦ Αὐγούστου“ (Feriae Augustae). Περὶ τοῦ Αὐγούστου δὲ καὶ τῆς ἀρχαίας Ρώμης δημιεῖ καὶ δὲν θεῖος καλλιτέχνης, δεῖται ἐκεῖ ἀπέναντι ἥμων κάθηται. Ο διάλογος ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου Αὐτοκράτορος μεταπίπτει εἰς ἄλλον νεώτερον αὐτοκράτορα. Τισιανὸς da Vecello λέγεται δὲ καλλιτέχνης, δὲν δὲ νεώτερος οὐτος αὐτοκράτωρ δινομάζεται Κάρολος δὲ Ε.

Πλήρης θελγήτρων εἶνε ἡ γωνία ἐκείνη τῆς Βενετίας, ἔνθα δὲ Τισιανὸς συνήθροισε περὶ ἑαυτὸν τοὺς ἐκλεκτοὺς αὐτοῦ φίλους. Μᾶλλον δὲ παντὸς ἄλλου αὐτὸς δὲ καλλιτέχνης αἰσθάνεται καὶ ἐκτιμᾷ τὴν χάριν τῶν θελγήτρων τούτων, διότι μόλις πρὸ ὀλίγου χρόνου ἥρχισε νὰ τ’ ἀπολαύῃ. Μέχρι τοῦ ἔτους 1530 κατώκει ἐν Casa San Samuele ἐγγὺς τῆς μεγάλης διώρυγος, κατόπιν μετώκησεν εἰς τὴν πρὸς Βορρᾶν κειμένην συνοικίαν τῆς πόλεως „Contrada San Canziano“. Ἐντεῦθεν δύναται νὰ ἴδῃ τις ἐλευθέρως τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης μέχρι τοῦ Μουράνου, δύναται μάλιστα ν’ ἀτενίσῃ τὰς ἀπωτάτω εἰς τὸν αἰθέρα ἐξαφανίζομένας Ἀλπεις τοῦ Καδόρε, ἐν τοῖς κόλποις τῶν διοιών δὲ Τισιανὸς εἶδε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Ἐνταῦθα μέπαρχουσι δένδρα καὶ λαμπρὸν φῶς καὶ ἀτμοσφαῖρα μὴ περιορίζομένη ἐντὸς στενῶν καὶ ὑψηλῶν τοίχων. Ο μέγας ζωγράφος αἰσθάνεται ἐνταῦθα τὸ στῆθος τοῦ ἐλευθερώτερον ἀνάπνεον καὶ ἀπαύστως ἀσχολεῖται πῶς καλλίτερον νὰ κοσμήσῃ τὸ νέον του ἀσύλου. Πρὸ πάντων δύναμις ἡγάπα καὶ περιεποιεῖτο τὸν ὑπὸ τῶν κυράτων τῆς θαλάσσης περικυλούμενον κῆ-